

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

Sportul

4 pagini
30 bani

Anul XXV — Nr. 762 (6196) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Duminică 21 decembrie 1969

După ultimul derby masculin STEAUA — LIDER DE TOAMNĂ LA VOLEI

Ultimul mare derby, Steaua — Dinamo, din turul campionatului masculin s-a consumat aseară, în sala Floreasca, în fața unui numeros public care a înfruntat viscolul pentru a asista la stabilirea liderului de toamnă. Fără îndoială, spectatori erau îndreptățiți să speră într-un spectacol de înaltă ținută, dată fiind valoarea recunoscută a interpretilor.

Intr-adevăr, meciul a ținut permanent încordată tensiunea tribunelor, dar numai atât. Ca valoare tehnică, și chiar ca spectacol, el nu a confirmat speranțele. Preponderența a fost și de astă dată de partea greșellor, acțiunile gândite, combinate, spectaculoase rămânând „raae aves”. Desigur, miza gigantică pe care a avut-o această înfruntare și-a pus amprenta pe execuțiile tehnice, dinamovistii, în special, neursind să scape nici un moment de emotivitate. Jucătorii Stelei, acționând cu mai multă nonsalanță și într-o perfectă omogenitate au obținut victoria cu 3—1 (9, — 8, 9, 6). Au învins pentru că au avut în față niște jucători și nu o echipă sudată.

Doar sporadic dinamovistii reușesc lucruri frumoase, fac spectacol și își pun adversarul în inferioritate. Însă, aceasta se întâmplă rar (de ce?) iar seturile și meciurile se câștigă numai prin constantă, nu prin „jocuri de artificii”.

Primul set al meciului a avut o desfășurare echilibrată în prima jumătate (6—6), după care atacurile dinamoviste (Tiriac, Smerecinski, în special) au fost stopate cu promptitudine de blocajul advers, sau au fost din spațiul de joc și Steaua s-a distanțat, câștigând clar

setul. În următorul Dinamo — fără a avea o evoluție superioară — acumulează 6 puncte consecutive, profund de greșelile campionilor în pregătirea atacurilor și la fileu.

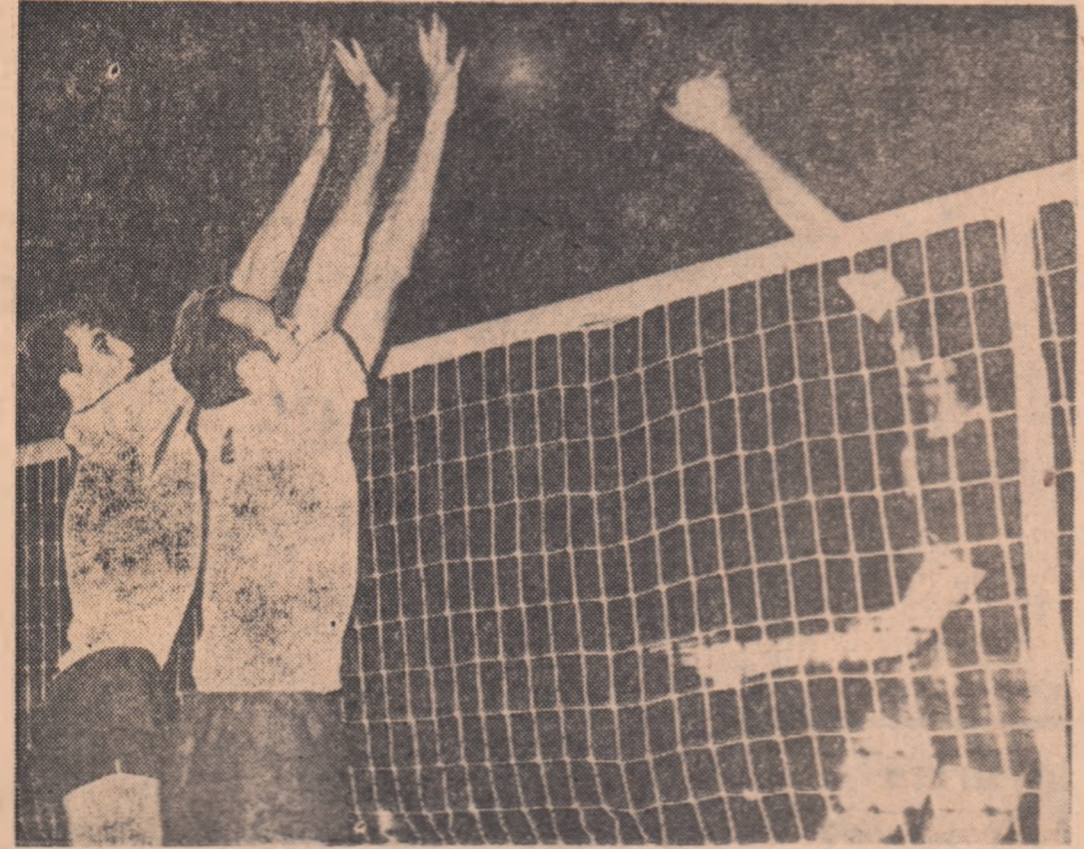
Si tot din greșelile adversarilor Steaua recuperează și se apropie la 2 puncte. Aici a intervenit singurul moment de strălucire dinamovist. Varietatea acțiunilor lor în atac, blocajul (care forma o ză, de obicei, capitolul cel mai slab al alb-roșilor) a funcționat bine și... 1—1 la seturi. În celelalte două, am asistat la o totală și inexplicabilă derută dinamovistă. Preluările au fost defectuoase (exceptând pe Schreiber), pa-

ciuc (Rotaru, Bara, Cristian, Rotaru (Rau), DINA-MO: Schreiber (V. Marian), Smerecinski (Corbeanu), Oros, Tiriac, Dumăneșu (Vranitza, V. Marian), Stolan (Vranitza).

Partida a fost condus bine de căpitanul Em. Costoiu — I. Armeanu.

Aurelian BREBEANU

• În sala Progresul s-au desfășurat două meciuri din cadrul campionatului divizionar A. Echipa feminină Progresul a cedat în trei seturi în fața dinamovistelor, la 4, 3, 2. Partida masculină dintre Progresul și Petrolul Ploiești a fost câștigată de prima formație cu 3—1 (11, 2, — 14, 10).

Unul din putinele blocaje reușite ale dinamovistilor (Oros, Smerecinski) la atacurile steliștilor (Bara)

Foto: V. BAGEAC

„CEI MAI BUNI 10” LA STEAUA

Ca în fiecare an clubul sportiv Steaua București și-a alcătuit clasamentul celor mai buni 10 sportivi care activează în cadrul diviziunilor seției. Iată cum se prezintă acest clasament în anul 1969: 1. Ilie Năstase (tenis); 2. Simion Popescu (lutep); 3. Corina Drimbă (scrimă); 4. Gheorghe Berceanu (lutep); 5. Petre Săndor (tir); 6. Constantin Ciucă (box); 7. Ludovic Sătmăreanu (fotbal); 8. Cornel Oțelea (handbal); 9. Marian Slavic (not); 10. Petre Mihauc (gimnastică).

sele mai neinspirate ca oricând (Indosebi Stolan) atacurile fără vigoare sau rate (Tiriac, Smerecinski și chiar Schreiber), dezorganizare evidentă în joc. Astfel, Dinamo se poate felicita că a obținut măcar un set.

În acest timp Steaua, dirijată magistral de Stamatie și cu doi trăgători principali (Bara, Poroșnicu) în „mină”, s-a impus cu ușurința cu care o face în fața unor adversari modesti.

Au jucat: STEAUA: Poroșnicu, Stamatie (Iorga), Dudu-

GHEORGHE GURIEV, PREȘEDINTE AL COMITETULUI BALCANIC DE BOX

Vineri și sâmbătă, reprezentanții federațiilor de specialitate din Bulgaria, Iugoslavia, Turcia și România s-au întrunit la București, pentru a discuta proiectul de Statut al Comitetului balcanic și Regulamentul campionatelor balcanice de box. În unanimitate, s-a hotărât ca funcția de președinte și secretar al Comitetului balcanic să fie deținute în fiecare an de reprezentanții țării care organizează întrecerile

balcanice. Ținând seama de faptul că anul acesta Balcanica a avut loc în România, primul președinte al noului organism a fost ales tot GHEORGHE GURIEV (președintele F. R. Box), iar secretar tot CRISTEA PETROSEANU (secretarul general al F. R. Box). Ca membri ai Comitetului balcanic au fost aleși Iuhomir Drakulovici și Danilo Ivanovici (Iugoslavia), Gheorghi Kolev, Gheorghi Stoicov (Bulgaria), Sekik Tetik, Ahmet Comert (Turcia).

Programul rugbyștilor dinamoviști în Franța

În cadrul turneului pe care-l va întreprinde în Franța, echipa de rugby Dinamo București va evolua, la 25 decembrie, în orașul Tarbes, unde va primi replica echipei locale „Stadocest-Tarbes”. În programul turneului mai figurează o întâlnire la Foix, în compania echipei locale, precum și o a treia partidă, la Maałeon, împotriva unei selecționale regionale.

Maestrul emerit al sportului Ion Panțuru

„Niciodată nu trebuie să mergi la risc!”

Interviu cu ION PANȚURU, campion european și vicecampion mondial la bob

— La întrebarea: Încotro se îndreaptă bobul, pot răspunde categoric: bobul va cunoaște un deosebit succes! Fac această afirmație gândindu-mă la faptul că bobul este un sport foarte spectaculos, bărbătesc, legat de pilu-tarea unei mașini. Tineretul, de care este dinamic, întrepid, cu evidente preocupări și înclinații tehnice, iar bobul este tocmă sportul corespunzător aspirațiilor sale.

Pretinzându-se unde am concurat, la Igis, Corina d'Ampezo, Alpe d'Huez sau Lake Placid, bobul a stăruit un interes enorm, egalat poate de probele de slalom sau săriturile speciale din schi. La orice mare competiție, concursul atrun-venit veritabil cultor viu. Prezența de public în zilele de concurs de la Sinaia nu probează același lucru?

Din ce în ce apar prtile mai moderne construite, grație interesului științei și tehnicii, iar boburile se perfecționează continuu. Anual numărul echipajelor angajate în concursuri se mărește, în fața dinamicii, întrepri și prezentative naționale.

Dar cel mai viu exemplu îl oferă bobul românesc, ale cărui eforturi sînt canalizate cu perseverență tocmă pe linia unui progres statornic. Am convingerea că în curînd noi centre de bob vor apărea în țară, iar numărul boburilor va crește pe măsura lărgirii bazel materiale.

Așadar, avem toate motivele să fim optimiști!

— Pe ce coordonate trebuie să se înscrie actualele proceduri în bob?

— În orice ramură sportivă, performanța nu mai poate fi obținută decît printr-o temeinică pregătire, care adesea compoartă mulți ani de eforturi. Chiar în acele sporturi în care copii minune ne uimesc cu performanțele lor, stagiul pregătirii înzestrată adesea peste 10 ani de procedură. Cu cît mai pregnant se pune problema pregătirii în sporturile în care factorul viteză este determinant, iar bobul necesită un complex de calități fizice și mentale care se cer sîfuite vreme îndelungată.

În trecut nu prea îndepărtat, pregătirea boburilor începuse o dată cu căderea săpînii și se sfîrșea foarte curînd, așezîndu-se mijloc fiind o sumară pregătire fizică și putinele coboriri aflate adesea la discreția stării atmosferice.

Astăzi, pregătirea se esalonează pe întregul an, iar mijloacele pe care le folosim sînt dintre cele mai variate: autotur și atletism, canoing și gimnastică aerobă, motocicletism și lucru cu îngrășători, schi pe apă sau autamobilism, și pentru a ne apropia și mai mult de specific, am adaptat boburile activității pe uscat. Rutaj de mil de km pe șosele, în condiții cît mai complexe, multe ore de zbor, tone de greutate ridicată...

— Și toate acestea numai pentru un minut și cîteva secunde cît durează coborirea cu bobul...

— Într-adevăr, dar tocmă aceasta ne dă îndemnarea, reflexele și vigoarea pentru a evolua în maximum de siguranță și viteză. Ar fi necesare, poate, chiar mai multe ore de zbor și bineînțeles, mai mult automobilism. Dar ori-cînd pregătirea am face pe uscat, scolaria pe apă este determinantă. Din păcate, avem oțit de puține coboriri la dispoziție, și nu numai în perioada premergătoare competițiilor, ci și mai ales în timpul marilor competiții. Cred că această situație var mai poate fi îndreptată în alte ramuri sportive. Este necesar ca volumul de coboriri cu bobul să crească, și va fi posibil, pe măsură ce numărul prtilor înghețate artificiale se va măări. Măsurile luate la noi pentru a pregăti o prtilă de 5—600 m la Piatra Arad, pe care ne pregătim în decembrie, ca și organizarea de tabere de pregătire cu tineretul, înainte și după sezon, se înscriu pe linia unor acțiuni eficiente. Față de amploarea luată de bob la noi, se impune construirea unei prtili moderne și organizarea de competiții cu caracter internațional.

prof. Ioan MATEI

(Continuare în pag. a 2-a)

BASCHETBALIȘTII DE LA RAPID AU INVINS ÎN PRELUNGIRI PE I.E.F.S.

O amănare ratată și Cimpeanu (I.C.H.F.) a recuperat în vreme ce Popa are intenția de a-i „scotea” mingea. Față din meciul Politehnica — I.C.H.F.

Foto: B. VASILE

Apocăpe 30 de minute au rezistat aseară (în cadrul reuniunii divizionare A) baschetbaliștii de la I.C.H.F. în fața studenților de la Politehnica București, după care tineretea acestora și, mai ales, plusul de înălțime, și-au spus cuvîntul, aducîndu-le în final un succes la un scor nescontat: 77—57 (35—36).

Au înscris: Georgescu 27, Popa 26, Dudescu 13, Rusu 2, Stănică 5, Vescan 2 pentru învingătorii, respectiv: Niculescu 10, Mărușel 17, Tădoss 9, Gal 3, Călinu 4, Cimpeanu 14. Au arbitrat: D. Craclu (bolon) și I. Serbănescu (cu greșeli).

În continuare, Rapid și I.E.F.S. au oferit o înfruntare extrem de echilibrată și spectaculoasă,

HAINE GRELE?

Ce poate romoța, cu parfumul ei vetust, împotriva exploziei științifice a zilelor noastre? Ea ne poate încanta romantic cu duioase aduceri aminte, ne poate încălzi sufletele cu vroia dulcilor melodii. Dar nu mai poate stăvili nici contra-zice datele igienei, medicinei, educației fizice, statisticii.

Fată de rezistența fiziologică a bu-nicilor noștri, media longevității de azi arată o creștere de la 44 la 70 de ani! Ce folos însă dacă prlungim doar viața, menținînd-o într-o stare vegetantă? Eforturile gerontologilor lumii, în frunte cu preluța noastră savantă prof. dr. Ana Aslan, de a ne ușura bătrînețurile, nu pot avea efect decît dublate de strădania de a înnoia anii de viață câștigați cu o capacitate fizică tonică. Diseminarea, exportul și contrabanda de gerovial devin, în condițiile ultimelor date științifice, remedii limitate dacă întinerirea nu este însoțită de un antrenament fizic sistematic, dacă vigoarea potențială nu este însoțită de elementul fundamental al mișcării.

Aparența pesimistă a acestor rînduri este imediat anulată de rezultatele cercetărilor moderne. La institutul elvețian de educație fizică din Magglingen s-a stabilit că un om de 55 de ani bine antrenat poate realiza performanțe fizice superioare unui tînar de 20 de ani lipsit de antrenament! La orice vîrstă, exersarea virtuților truștii este binefăcătoare. Sportul, în general, nu este un domeniu rezervat exclusiv tineretului.

Oamenii cu zeci de ani de stare civilă, victime involutare ale vieții trepidante în care trăim, sînt tot mai mult sub tentațiile sedentarismului, în timp ce în juru-le roiesc pericolele rulante, motorizate, fumigene, nocive oricum — nu au altă cale pentru salvagardarea propriei lor bunăstări fizice decît reguli active în esență, ascețice doar în aparență. Decalogul oricărui candidat vîrstnic la sănătate și mobilitate cere: mișcare, înot, alergare, drumeție, mersul zilnic pe jos, în esență consum de sudoare; mîncare cu măsură; băutură moderată; somn, relaxarea ca remediu pentru situațiile stressante; îmbrăcăminte lejeră; abandonarea tutunului; respirație liberă, neîncoarsată; eliminarea grăsimilor excedentare; adoptarea exercițiilor corporale zilnice minimale (măcar de trei minute) împotriva atrofiei musculare; jocuri de minge pentru menținerea vitezei de reacție.

Formează oare aceste precepte — aci rezumate — un „canon” greu acceptabil pentru omul în vîrstă? Nu credem. Aristotel însuși lăuda frumusețea bătrîneții păstrată într-un trup construit prin utile exerciții fizice. Importanță este însușirea acelei credințe potrivit căreia povara vîrstii înaintate poate fi ușoară dacă poartă „cîrjele” educației fizice sistematice. Atunci nu mai poate fi vorba — cum prelinde romanța — de haine grele...

D. ST.

Victor BANCULESCU

La sfîrșit de sezon

NOI LAURI PENTRU TENISMENII ROMÂNI

• „În finala cu Franulovici am atacat tot timpul” — declară Ilie Năstase • Un schimb de ștafetă bine pus la punct • Năstase și Țiriac au câștigat proba de dublu de la Ancona

În acest final de stagiune tenis 1969, jucătorii români Ilie Năstase și Ion Țiriac și-au încununat palmaresul cu noi succes prestigioase. În turneul „indoor” de la Ancona, Ilie Năstase a ieșit învingător în proba de simplu masculin, iar cuplul nostru a câștigat și proba de dublu bărbați. Cei doi sportivi s-au reintors vineri seara în Capitală, iar sîmbătă dimineață am primit vizita redacției a proaspătului laureat de la Ancona, Ilie Năstase și, firește, i-am solicitat un interviu.

schimb de ștafetă, se pare, bine pus la punct.

— Cînd am intrat în concurs nu mă gîndeam că pot să-l câștig. Concursul jucătorii extrem de valoroși. În afară de Ion Țiriac, erau prezenți Santana, Franulovici, Pietrangeli, Elschenbroich. Se pune și problema acomodării cu suprafața de joc, din plastic, dar mult mai lent decît la Stockholm. De asemenea, s-a jucat cu mingi Pirelli, foarte moi. Deci, destule necunoscute.

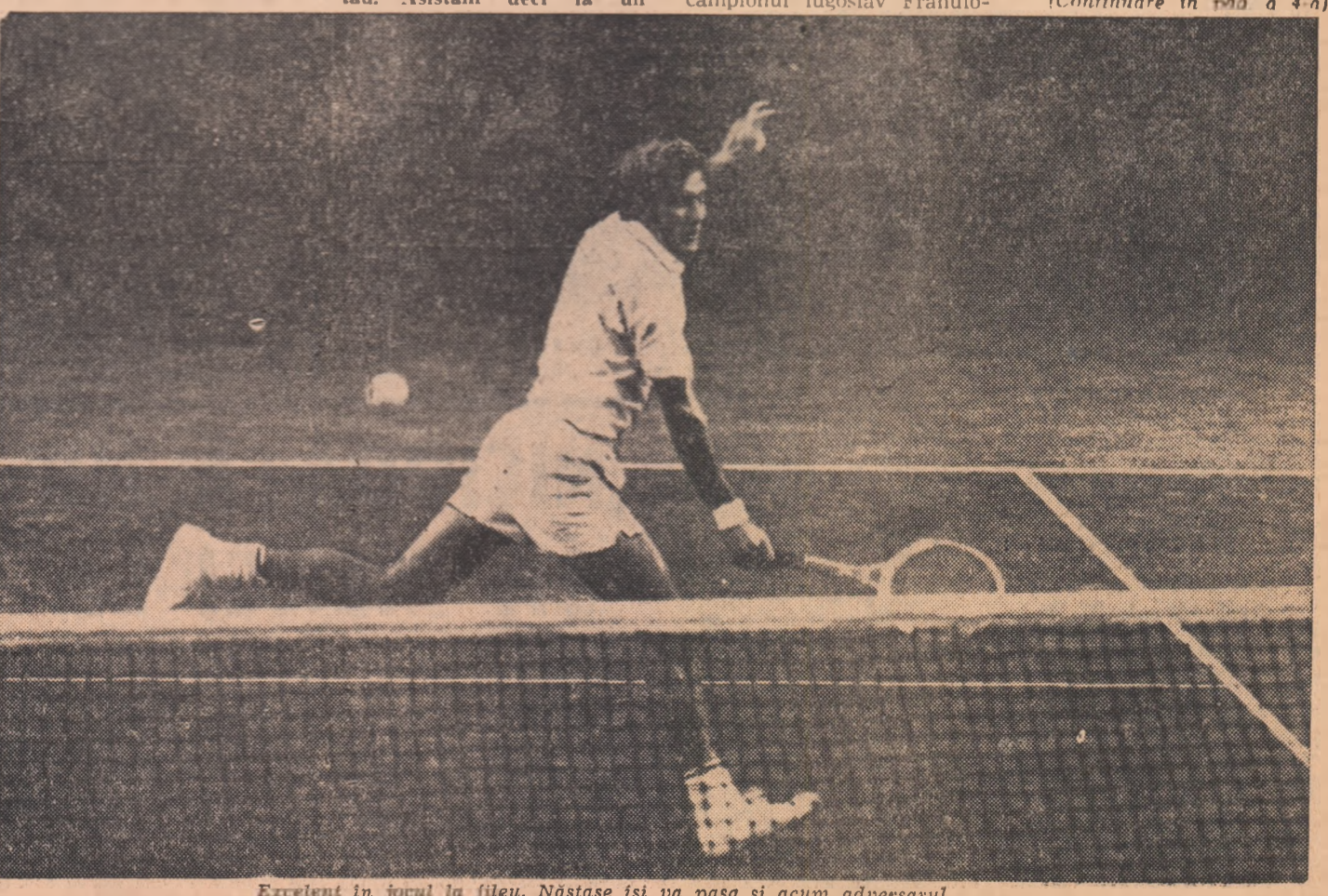
— Și totuși, n-ai lăsat nici un set în semifinală și finală.

— După victoria din meciul cu italianul Majoli, care mă calificase în finală, nu-mi făceam prea mari iluzii pentru înfrîntarea decisivă cu campionul iugoslav Franulo-

vici. Mai ales că în semifinala Franulovici—Santana la care asistasem, tenismanul iugoslav jucase foarte bine, cu toate că celebrului Manolo îi convenea de minune terenul lent, spianulul fiind un specialist al loviturilor liftate. Franulovici a acționat însă ofensiv, tot timpul la fileu. Și eu, în finală am folosit aceeași tactică, atacînd continuu la plasă. Din cauza caracteristicilor terenului, de pe linia de fund, schimburi-le devin interminabile, punctele aproape că nu se încheiau. Așa că am ales singura soluție posibilă, aceea de a ataca, de a deține ini-

C. COMARNISCHI

(Continuare în pag. a 4-a)

Excelent în jocul la fileu, Năstase își va pașa și acum adversarul...

BOBUL ROMÂNESC DE LA IORGU ARSENIE LA ION PANTURU

SCURTĂ ISTORIE A BOBULUI

Bobul ne-a dat prea multe satisfacții pentru ca să nu-l datorăm cunoașterea — etc de sumară — a scurtii sale istorii.

De fapt, „bobul” vine de la expresiile englezești „to bob” (a se balansa, a aluneca) și „sleigh” (sanie), sport ce s-a născut dintr-o evoluție a alunecării pe tobogan, a cărei origine se pierde în noaptea timpurilor.

Nu știm ce este legenda și ce este adevăr, dar există părerea după care Cezar și-ar fi condus legiunile romane peste pantele abrupte ale Alpilor obligându-și soldații să coboare alunecând pe scuturi și servindu-se de lănci și sulțe pentru dirilare.

Din punct de vedere geografic, originea alunecării pe tobogan, peste pantele înzăpezite și înghețate și folosind atele rudimentare, este răspândită din timpuri străvechi — în tot nordul înghețat al Europei, Asiei și Americii.

Se pare, totuși, că primele utilizări sportive ale acestor „milioane de transport” ale gospodăriei ar fi apărut în Canada. Populația indigenă se amuza coborând pantele înghețate folosind un atelaj cu scinduri curbate în față, denumit „otobanask” și din care, probabil, a apărut mai târziu denumirea „tobogan”.

Prin 1870-1880, turcii englezi ce-și petreceau iarna în Elveția amuzau — într-un spirit sportiv și recreativ — coborând pantele fie cu toboganul (sanie de origine canadiană), fie cu sania elvețiană sau schiului, care, prin corecțiile tehnice suferite (secan glisant), a dat naștere vâciantei sale — skeletonului.

De prin 1886, alunecările pe sanie au evoluat; de asemenea, materialul folosit. Astfel, s-a fixat o scindură mai lungă, sprijinită pe două sanie, care prima cu pivoț folosea la conducere. Astăzi a apărut primul bob — sanie dirijată — care, în scurt timp, avea să evolueze, impulsivitatea de aceluși turci care-i creaseră.

Practicat la început pe străzi, fără viraje taluzate, cu timpul, odată cu creșterea vitezei, a rezultat pirtii special construite și amenajate, prima fiind pirtia Schatzalp realizată, în 1907, la Davos. Cu scurgerea timpului și pirtiiile au evoluat de la simpla linie dreaptă prin care se cobora o pantă, la „labirintul” sinuos (Schatzalp — 3,4 km și 5 viraje) și, mai recent, la pirtiiile moderne, mai scurte dar incomparabil mai tehnice (lungime minimă 1380 m — pantă medie 8% — pantă maximă 18%).

Și construcția propriu-zisă a bobului a evoluat de-a lungul anilor. Viteza boburilor din lemn l-a urmat viteza metalului; de la forma rudimentară s-a ajuns la bobul carenă, de la bobul cu volan, la cel cu filete. Așa avem azi bobul modern, mașină de competiție destinată vitezelor superioare — construcție ce necesită

BOBERUL ULYSSE PETRESCU POVESTESTE ODISEEA LAKE PLACID — 1932

● Chetă pentru deplasare ● Cu cargoul la New York în 13 zile ● Performanțe apreciate și răsplătite, dar nu și acasă

Am fost unul dintre componenții echipei de bob a României, participând la Jocurile Olimpice de iarnă disputate în 1932 la Lake Placid, făcând echipă la bobul

Echipajul de bob 4 la Lake Placid, la J.O. din 1932 (de la stînga la dreapta): Alexandru Ionescu-Becu, Ulysse Petrescu, Alexandru Papană și Dumitru Hubert

de 4, alături de Papană, Hubert și Alexandru (Becu) Ionescu, toți cei menționați fiind dispăruți dintre noi. Ultimul în luna februarie a acestui an și, ca o ironie de soartă, chiar în ziua când apaream un articol despre noi în ziarul „Sportul”. Am rămas, astfel, singurul supraviețuitor din formația efectivă a acestei echipe, împreună cu conducătorul nostru de atunci, maestrul Horia Roman, astăzi general pensionar.

Euocarea camarazilor cu care am împărtășit și greutățile și satisfacțiile mi-a umblat sufletul de o mare emoție. Lipsiți de mijloacele materiale reclamate de acasă

ținute, care au impresionat, ne-am câștigat simpatia tuturor și am beneficiat din plin de avantajele (reduceri masive la masă și hotel, transporturi gratuite etc.) care ne-au ridicat moralul și ne-au marit rezistența bobului. Plecați din țară fără bob, acolo am concurat pe boburi standard, metalice, grele, cu care nu eram obișnuți și care ne dezavantajau față de ceilalți participanți. Cu un număr foarte redus de coboriri de antrenament, dar meru încurajați de Papană, am reușit, totuși, pe aceeași pirtie pe care a concurat și Panțuru, ca Papană și Hubert să se claseze pe locul IV, iar aceiași, împreună cu Ionescu-Becu și cu mine, să ocupăm locul VI din 22 de echipaje.

Cu aceste performanțe, am fost înconjurat acolo de toată atenția din partea oficialilor și a presei și, după Jocurile Olimpice, am fost invitați să luăm parte la campionatele Americii de Nord, invitație pe care Papană și Hubert au primit-o cu condiția, însă, să se pună la dispoziție bobul de 4 al lui Fisk, anul necontestat al timpului. Condiția ne-a fost satisfăcută. Cu acest bob am participat la campionatele Americii de Nord și, cu acest prilej, am bătut recordul pirtiei și ne-am clasat pe locul II din 19 concurenți. Recordul nostru a fost întrecut după mulți ani.

Înapoi în țară, nu ne-a mai dat însă nimeni nici o atenție, întoarcerea având loc într-un anonim total din partea federației de specialitate și a forurilor militare care conduceau, de fapt, destinele bobului. Un cerc foarte restrins de camarazi ne-a sărbătorit succesul, presa a menționat statistic performanțele noastre, și cu aceasta totul s-a terminat.

Acum, după 37 de ani, evocarea apărută în ziarul „Sportul” este cu atât mai meritorie, iar pentru mine foarte emoționantă, învederând că mai sînt oameni care le-am avut atunci alături de camarazii mei menționați, dispăruți astăzi dintre noi.

Și dacă am făcut aceste completări, am vrut să aduc un omagiu dinemeritat memoriei acestor excepționali camarazi, Papană, Hubert și Ionescu-Becu, al căror exemplu de tenacitate, voință și dragoste de patrie să fie exemplificator tineretului nostru de azi.

Scrisoarea unor... dealuri din Slatina

La redacție am primit următoarea înțimplinare pe care o reproducem aici:

Tovarăși susținători ai sportului românesc,

Noi, dealurile de pe Grădiște și Streharet, care fac obiectul admirației și al jinduirii chiar din partea numeroșilor turiști ce se abat prin pitorescul atractive al Slatinei, stăm ruginate și mlhnite ca nu știm drept pirtii de bob, pentru sportivii și tineretul localnic.

În orașul nostru, bătîn de șase secole, prezența în vitrinele caseilor din strada Sevastopol nr. 1 a trofeelor cucerite de un bober renumit, care și-a făcut ucenicia curajului, a curburilor și virajelor, ca și a desfășurării în zăpada coastelor slătine. Mihai Mihail, de multe ori campion național de bob, trofee care atestă o activitate sportivă de vechi și adevărată, prezentă în vitrinele caseilor din strada Sevastopol nr. 1 a trofeelor cucerite de un bober renumit, care și-a făcut ucenicia curajului, a curburilor și virajelor, ca și a desfășurării în zăpada coastelor slătine.

„Moșu” care a cunoscut glorioasă prezența la startul probelor internaționale și din țară, participări eroice pe pirtii pe care a purtat pavilionul României și mîndria Slatinei. Ce-ar fi să-și rela „viața de pirtie”?

Oare toate aceste valori rămîn fără stimulent în cugetul tineretului slătinean de azi, pentru a-l determina să rela o activitate în bob?

Noi, dealurile Grădiște și Streharet, am rămas neclintite pe locurile noastre, oferind admirabile baze de amenajare a pirtiiilor pentru sîniuș și bob.

Se mai cuvine să apară și omenii — oamenii cu convingeri sportive și putere de înfăptuire.

Cu stimă, semnăm, Dealurile Grădiște și Streharet, conf. Raluca VLADUȚ

Douăzeci de ani de activitate la bob

Constantin Dragomir și fiul său Mihai.

Anul acesta, Constantin Dragomir, maistrul la Uzina mecanică Sinaia, și pilot de bob, a sărbătorit 20 de ani de activitate competițională. Chemarea irezistibilă la acest sport al curajului a simțit-o de mic copil, fiind nelipsit de pe tradițiile pirtii ale orașului natal (Comarnic).

La vârsta de 17 ani își încearcă forțele pe pirtia de la Sinaia, unde dovedește multă îndemnare și curaj. Încă din 1949, alături de Ștefan Taus, ocupă neenumerate locuri fruntașe în concursuri, atât la bobul de 2, cât și la cel de 4 persoane. În activitatea sa competițională se numără participări la întreceri internaționale. În anul acesta, alături de fiul său, Mihai, Dragomir a cucerit locul III la campionatul național, deschizînd acestuia, prin sfaturile sale, o frumoasă carieră sportivă.

Unul om modest, curajos, astăzi colegii de muncă și toți iubitorii sportului îi urează un cald „la mulți ani!”

prof. Cstea MARINCIU — Rm. Vilcea —

prof. Th. NEAȚU

Cu mai bine de patru decenii în urmă

Concursuri de bob la Rîmnicu Vilcea, pe dealul Capela...

● O pirtie de aproape 2 km, care datează de începutul secolului nostru ● Un inițiator entuziast — Iorgu Arsenie ● Boburi vilcene de construcție proprie! ● La start, boberii din toate centrele țării, în frunte cu faimoșii Alexandru Budișteanu și Tita Rădulescu ● Ce i-ar trebui pirtiei pentru a redeveni competitivă?...

La Rîmnicu Vilcea, în partea vestică a orașului, într-o zonă de pădure de neamă frumusețe, a existat cu ani în urmă, amenajată prin eforturile unor entuziaști, în frunte cu Iorgu Arsenie (asistent în 1924 la J.O. de la Chamonix), o pirtie pentru bob. O pirtie considerată printre cele mai vechi din

plat. În jurul anului 1930 au avut loc cu regularitate concursuri la care au luat startul sportivii din București, Sinaia, Predeal, Brașov, Tirgoviște și Sibiu. Printre ei, nume care rețin atenția, cum sînt cele ale lui Alexandru Budișteanu sau Tita Rădulescu. Ultimul a câștigat un mare concurs desfășurat

pirtia de bob de pe „Capela” are suficiente calități pentru a redeveni aptă pentru competiții. Evident, cu unele amenajări de rigoare. Ea ar putea, de pildă, să aibă același punct de plecare, de la „Ripa lui Păltineanu”, trecînd pe la „Boul de piatră” (denumire istorică). S-ar menține, cu mici

variații de teren, și traseul propriu-zis, cu o lungime de 1600 de metri. Ar rămîne să fie reconsiderat, deviat, doar punctul de sosire, spre nord-est, descriînd, în urma lui finală, o curbă largă, ușor de parcurs. În acest fel s-ar realiza două lucruri importante: pe o parte s-ar lungi traseul pirtiei, care ar depăși 2 km, pe de altă parte s-ar evita intrarea în șoseaua națională Sibiu — Drăgășani.

Oricum, readucerea în actualitate a pirtiei de pe „Capela” — inițial, cu 8 viraje taluzate — merită să se afile în atenția federației de specialitate. Merită să fie reconsiderat și bobul vilcean, sport cu vechi tradiții pe aceste meleaguri. Este ușor de imaginat cu ce șanse ar fi putut participa țara noastră la numeroasele concursuri sportive olimpice, mondiale și europene, dacă alături de Panțuru, Neagoe, Focșeneanu și ceilalți băieți minunați, ar fi fost prezenți, poate, și reprezentanți ai centrului de bob din acest oraș!

Se dovedește o dată mai mult că, în valorificarea tradițiilor sportului nostru, ne trebuie mai mult curaj, mai mult spirit de inițiativă și, neapărat, puțința de a vedea lucrurile în perspectivă.

Pentru exemplul în speță, timpul, desigur, nu-i trecut. N-am vrea însă ca aceasta să însemne o așteptare sine die pentru a cerceta posibilitățile care le oferă bobului, în accepțiunea de astăzi, pirtia de pe „Capela”.

Tiberiu STAMA

P. S. O pirtie de bob în Rm. Vilcea ar spori interesul și față de o așezare turistică de frunte, una din perlele Olteului, punct de atracție pentru mulți vizitatori autohtoni și chiar de peste hotare. Așadar, și pentru O.N.T., un prilej de reflecție...

Iată cum arăta startul într-un concurs de bob organizat pe „Capela” cu aproape patru decenii în urmă...

țară — dacă nu chiar prima de acest fel la noi — datînd aproximativ de la sfîrșitul secolului trecut.

Oameni mai vîrstnici din localitate își amintesc cu emoție de concursurile de bob organizate pe „Capela”, cum se numea pirtia. Și, pe cît ne-au dat a înțelege, nu a fost vorba de o simplă amenajare pentru gustul a doi-trei îndrăgostiți de acest sport al celor temerari, ci — fără exagerare — de un veritabil curent al practicantilor bobului. Documente inedite (însemnări ale boberilor, foi de concurs, diplome, chiar și insigne) atestă existența, în jurul anului 1925, a circa 15 boburi, construcții ale unor meșteșugari din oraș, în frunte cu Gogu Chirilac-Ionescu, profesor la școala de meserii, el însuși bober renumit.

Concursurile se desfășurau în fiecare duminică, dimineața sau după-amiezzile, și la ele luau parte sute de spectatori, locuitorii ai Vilciei, dar și al comunelor învecinate de pe firul Olteului, de la Bujoreni și Budești, dinspre Dăești și Călmănești și chiar din așezările mai îndepărtate, de la Brezoi și Ciineni.

Ceva mai mult, pirtia, prin calitățile ei, depășea ca interes hotarele orașului, ajungînd să fie cunoscută în multe orașe din țară. Urmasii: numeroase echipe de bob și-au manifestat dorința de a concura pe „Capela”, alături de boberii vilceni, lucru ce s-a și întîm-

Boberii vilceni se pregătesc pentru o nouă coborîre. Imagine din anul 1951, luată la punctul denumit „Ripa lui Păltineanu”

în ziua de 2 februarie 1932. Treptat, însă, pirtia de bob din Rîmnicu Vilcea s-a degradat pînă la completa ei dispariție, în jurul anului 1940. Cine urcă astăzi pe „Capela” — pirtia de bob poartă același nume ca și înălțimea care domină orașul — are privilegiu să facă cunoștință cu vestigiile acestei amenajări, care a menținut treaz renumele sportiv al localității decenii de-a rîndul. Traseul poate fi, însă, lesne recunoscut, deoarece zona defrișată s-a menținut aproape intactă.

Din discuțiile purtate cu foști boberii (astăzi, oameni în jur de 70 de ani), cu reprezentanți ai organelor sportive locale, cu profesori de educație fizică, rezultă că

„NICIODATĂ NU TREBUIE SĂ MERGI LA RISC!”

(Urmare din pag. 1)

Acesta este o condiție esențială pentru dezvoltarea în continuare a bobului și are profunde implicații economice și sociale în perspectiva stațiunilor de pe Viteza Prahovei. Revenind la boberii, constat cu satisfacție că tinerii care bat la pirtii afirmării sînt deosebit de talentați și pot asigura schimbul de mîine. Elemente de D. Panatulescu, I. Niculescu, E. Bogdan, N. Stăvrușche, D. Pascu, V. Juncu, M. Gîrghu și mulți alții au o certă valoare.

— Dacă ar fi să creionăm profilul unui bober, cum l-ai vedea? — Boberul trebuie să aibă o statură medie, segmente nu prea lungi, pentru a fi mai îndemnat, să fie dotat cu multă forță și viteză de reacție. Cu alte cuvinte, un tip robust, energic și rezistent. În momentul instalării în bob, să aibă centrul de greutate cât mai aproape de sol, satisfăcînd în acest mod și problemele ridicate de echilibrarea și aerodinamismul bobului. Esențial este însă talentul, vocația pentru bob, curajul, hotărîrea și spiritul co-

lectiv, cultivarea cu perseverență a prieteniei, singura în măsură să realizeze sudura echipajului, element de bază al succesului în bob.

— Există unele păreri care reduc rolul mijloacelor și al trinarului la simpli figuranți. — Ar fi o greșală! Problemele ridicate de evoluția bobului în cursă sînt complexe și deci se cere o participare activă din partea lor.

— Este adevărat că dacă nu ești nu ești? — Nu! Niciodată nu trebuie să

O PRIMĂ TENTATIVĂ...

În ideea reluării frumoase tradiții a bobului vilcean, pe „Capela” și-au dat înfăptuire trei echipaje, pe primul loc clasîndu-se Avalansa III, pilotat de prof. N. Dinescu. Următorii sosiți: I. Pașec și Șt. Tănase. Concursul s-a bucurat de o largă audiență

din partea publicului, a tineretului îndecesebi.

Așadar, o primă tentativă de a reinvia o veche tradiție. Așteptăm și altele...

prof. Cstea MARINCIU — Rm. Vilcea —

prof. Th. NEAȚU

La Sinaia, pe o pirtie improvizată, se exersează starturile, descori decisive în cursele moderne de bob. Foto: A. NEAȚU

mergi la risc. Cîna slidează legislația sînt în pericol. Accidentele pot fi limitate?

— Ultimele mari competiții nu au înregistrat accidente grave nici la antrenamente, nici în timpul concursurilor deoarece, pe de o parte, pirtiiile au fost construite pe baze științifice iar pe de altă, s-au luat măsuri speciale de securitate, care mădurea posibilitatea ieșirii afară din viraj, atenuarea socurilor violente în manevrele, limitarea vitezei în porțiunile foarte dificile. La toate acestea se mai adaugă excelenta pregătire a piloților și echipajelor, studiul meticolos al traseelor și pregătirea materialului.

— Actualele boburi vî satisfac? Pe cînd și un bob de construcție originală românească?

— Boburile actuale sînt bine studiate și realizate. Un bob de o construcție originală necesită născut și experimentări. Dacă cine, cînd și unde să-ți experimenteze?

— Ultimele competiții mari au evidențiat necesitatea ca

regulamentul internațional să facă unele precizări. Despre ce ar fi vorba?

— Într-adevăr, încrederea patineților și tragerea la sol cu nevoia de unele precizări, deoarece am observat că se face apel și la substanțe chimice (asemănătoare pastilelor utilizate de schiori alpini), iar neansa de a avea în față un echipaj de o valoare mult inferioară, care strică „trasy” sau deteriorarea pirtii, se repetă în clasamentul final (ceea ce s-a întîmplat și cu noi la Lake Placid).

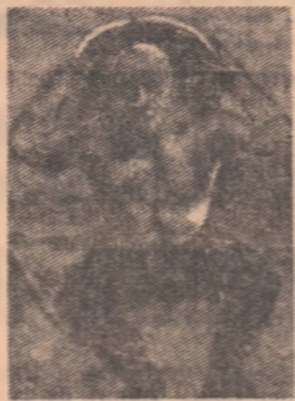
— Cum abordează noul sezon?

— Cu mult optimism. Băieții s-au antrenat asiduă și sperăm să realizăm un echipaj și mai puternic la bobul de patru persoane. Pe plan internațional echilibrul de forțe este și mai evident, elvețienii, italienii, austriecii sau vest-germanii rămînînd agilitate și mandalele sînt găzduite de italieni și respectiv de elvețieni. Ne așteptăm o luptă grea, careia sperăm să-i facem față cu succes.

PENTRU SPORT NU SÎNTEM NICIODATĂ PREA BĂTRÎNI...

Cit halterofilii încercați

Halterofilul Pavel Atanasov Dobrev, maestrul al sportului și asistent la

Institutul de educație fizică din Sofia, a avut ideea de a crea un club pentru oamenii în vîrstă. Oamenii de peste 70 de ani sînt antrenaji la diferite discipline, mai ales la ridicarea greutăților. Iată, în fotografie, pe campionul grupei, Isak Naimias Mordochai, în vîrstă de 75 de ani, care ridică o greutate de 140 de kilograme. În cursul antrenamentului ei ridică — în total — opt pînă la 10 tone, cam cît ridică, în decursul unui antrenament, cei mai grei atleti care concurează la marile întreceri.

INELELE VÎRSTEI

La aproape 90 de ani, Gabriel Giorgian continuă să fie neîmpăt din sălile de sport. Practică gimnastica. O practică și acum cu aceeași nestîsă pasune ca și acum 75 de ani, cînd s-a aflat marior la primul său concurs. Își amintește dinogenarului sportiv: „Mă mutasem cu familia de la Curtea de Argeș la Pitești, unde am asistat la o demonstrație de gimnastică. Mi-a plăcut foarte mult astfel că în zilele următoare mi-am și confecționat singur câteva aparate, o bară fixă și două paralele. Așa mai apoi că la serviciu de pompieri al orașului există un traper și niște inele. A fost o mare bucurie pentru mine, fiindcă folosindu-le am reușit să-mi completez antrenamentul...”

nate de însuși profesorul Gheorghe Moceanu, unul dintre precursorii gimnasticii din țara noastră.”
Gabriel Giorgian n-a rămas însă în aria activității de performanță. Totuși, cînd și cînd, atunci cînd timpul liber îl îngăduia (a fost muncitor la C.F.R. unde lucra în țure) nu ezita să ia parte la concursuri și demonstrații, fie la Tirul, la Înainte sau la Aurora. Ziarele vremii au marcat adesea prezența sa la aceste întreceri, alături de alți gimnști de renume, Miulescu și Tudorache, Petrescu, Zaharia sau Sonda. Ultima sa demonstrație publică a avut loc în anul 1945, și cu toate că Giorgian era trecut de 80 de ani el a lăsat o frumoasă impresie, mai ales la bară fixă și inele.

Acum, cum am arătat, gimnastul de 90 de ani rămîne în continuare un prețen credincios al sportului. Vine la sala de la strandul Tineretului de două, trei ori pe săptămînă, urmărind cu ochi de specialist pregătirile „clasei” de gimnastică ale Clubului sportiv școlar. Intervine cînd este cazul, repetă cu micii sportivi unele exerciții mai dificile. Iar uneori intră în

vestiar, își îmbracă trenul și își execută și el o serie de exerciții, după cum se poate vedea din imaginea alăturată...

Îspitit de prezența unui asemenea sportiv neobișnuit reporterul nu ezită să-l întrebe ce l-a atras spre gimnastică. Răspunsul este simplu, concis: „Frumusețea mișcării, la început. Apoi, cu trecerea anilor, convingerea că prin sport, și deci, și prin gimnastică, îți menții sănătatea”.

Titus BRADEȘTEANU

Avicenna a spus-o cu 2000 de ani în urmă: SPORT — nu medicamente

Sănătatea și longevitatea sînt vizul necerută dintre noi. Lupta împotriva senilității precocă reprezintă o problemă socială asupra căreia se aplică astăzi savanți din foarte multe țări. Desi metoda longevității a ajuns, în țările dezvoltate, în jur de 100 de ani, cu toate acestea succesele obținute în ce privește prelungirea activității pînă la o vîrstă înaintată nu sînt pe măsura condițiilor. La lupta împotriva bătrîneții colaborează medici, biologi și specialiști ai educației fizice.

La ora actuală, gerontologii dedără că, fără intervenția unor factori exteriori asupra

fluență absolut omogenă asupra funcțiilor organice. Ultimele cercetări au arătat că în realitate aparatul-motor, care se compune din mai mult de 600 de mușchi, exersează influențe de o calitate diferită asupra activității diverselor organe interne.

AVICENNA: „Dacă practici exercițiile fizice nu ai nevoie să recurgi la ajutorul medicamentelor”.

Exercițiul natural al modificărilor de vîrstă, omul modern poate să speră să trăiască un secol. Lucrul acesta nu este posibil decît dacă regimul cotidian al activității include exercițiile fizice ca o condiție de bază a modului de viață al fiecăruia. Insuficiența motrice (acest termen ar trebui să figureze alături de expresii ca insuficiență de oxigenare sau avitaminoză) este o afecțiune la fel de gravă și de periculoasă, în special pentru organismul care îmbătrînește. S-a dovedit că o dată cu vîrstă organismul devine foarte sensibil la insuficiența mișcării. Ori, de paradoxal ar putea părea, dacă persoanele în vîrstă obosesc repede, dacă orice supralucrare fizică le amenință cu neplăceri serioase, activitatea musculară este, totuși, pentru ele un factor capital. Adică, putem spune că se înșală acei medici, puțin la număr, care recomandă pacienților care au depășit vîrsta de 50 de ani să se odihnească mai mult și să facă mai puțin mișcare. Mișcarea, factor al sănătății, este indispensabilă și cu atît mai mult pentru oamenii în vîrstă.

Ultimele cercetări efectuate în gerontologie, precum și fiziologia activității musculare, arată că dacă vrem să favorizăm la maximum dezvoltarea sănătoasă a organismului trebuie să recurgem la forme de activitate motrice extrem de precise și nu la îndoială. Foarte recent, încă, folosirea exercițiilor fizice ca mijloc de însănătoșire sau de profilaxie se baza pe ideea că aparatul muscular este o sursă de in-

la rezultate regretabile. Acest fapt necesită un dozați riguros, dar eficiența este asigurată.

Orice metodă care vrea să fie eficientă nu se poate compune dintr-un singur element. Deci, nici mersul (zîmb, timp de cîteva ore), nici alergarea nu pot oferi un regim optim. Cele mai bune rezultate au fost obținute recurîndu-se la soluții complexe care au reușit înlocuirea sporive, diferitele exerciții, alergarea, toate după o dozare atentă, cu mărirea gradată a efortului. Studiul posibilităților de regenerare oferite prin exerciții fizice deschide noi perspective și promite descoperiri spectaculoase. În ziua cînd se va cunoaște pe deplin acțiunea fiecărui element al antrenamentului fizic asupra organismului, vom putea să comandăm cu mai multă siguranță procesul de metabolism și funcțiunile psiho-somatice ale omului. Și, nu trebuie să uităm că, spre deosebire de produsele farmaceutice, sportul nu are nici acțiune secundară nedorită și nici acțiune toxică.

AI. SIMOC

„Nu voi înceta să alerg”...

Joe Deakin a împlinit anul acesta 90 de ani, ceea ce poate nu v-ar spune nimic dacă nu am adăuga că el a fost campion olimpic cu 61 de ani în urmă! Membru al formației Marii Britanii la Jocurile Olimpice din 1908 de la Londra, el a obținut laurii în proba de 3 mile pe echipe (o probă ulterior abandonată). La respectabila sa etate, Joe Deakin încă alege să alerge (după cum mărturisese fotografia) exact cum a făcut fără încetare din 1887 (cînd a câștigat prima cursă) pînă astăzi. La ultima sa aniversare a declarat: „Atîta timp cît voi putea sta în picioare, nu voi înceta să alerg”.

3500 km în 56 de zile

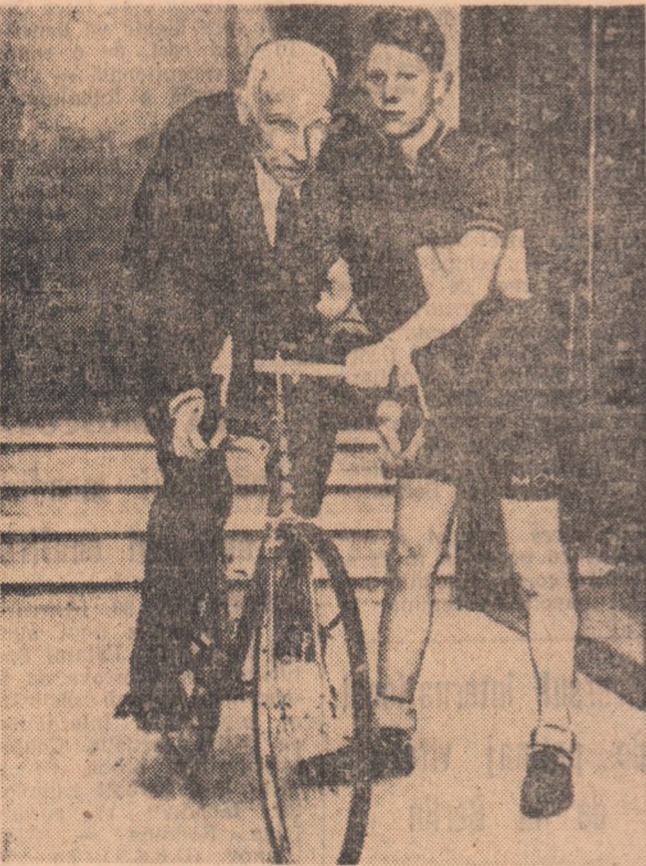
Născut cu 72 de ani în urmă, șoferul pensionar Alexandru Drăghia face cinste comunei de baștină a marelui Brăncuși, Peșteana de Jiu, de unde a pînă în viață. Cu carnetul de conducere obținut încă din 1916, șoferul nostru a colindat țara în goana mașinii, fără nici un accident, fiind prezentat drept model pentru modernii amatori de beție a vitezei. Acum, la vîrsta pensiei, Alexandru Drăghia s-a hotărît să revadă, în tihnă, toate frumusețile patriei sale. Și a pornit, pe o bicicletă demontabilă, fabricată în 1915, la un original înconjur al țării, parcurgînd în 56 de zile 3500 km, acoperind un itinerar care l-a dus de la București (unde locuiește), prin Constanța, Cîmpulung Moldovenesc, Cluj, Timișoara, Turnu Severin, Deva, Brașov, din nou acasă. Iată o performanță care ar putea onora pe oricine!

Nimeni nu mai gîlîie!

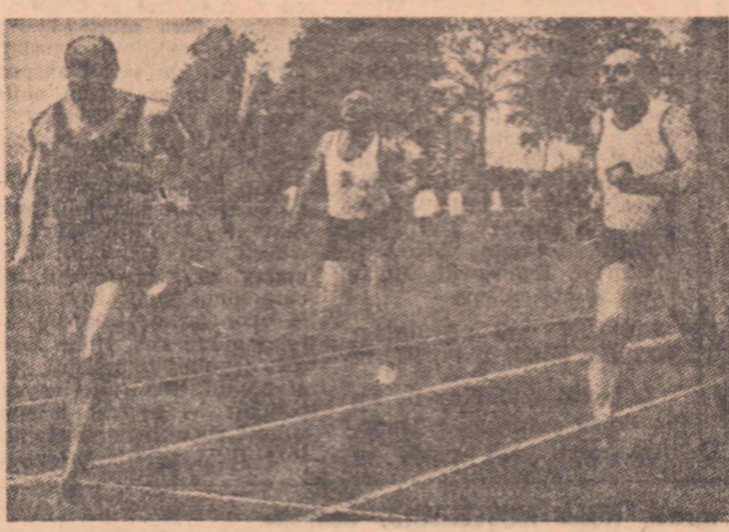
„Grupul de sănătate” constituit pe lîngă stadionul central Lenin din Moscova, este frecventat de peste 3000 de vîrstnici. Exercițiile sînt conduse de mai mulți instructori cu experiență și supravegheate de un medic specialist. Cu prilejul unei cercetări științifice s-a constatat că dintre cei ce frecventează de cinci ani „grupul”, la început 30% aveau respirația îngreunată la cel mai mic efort, după un an de exerciții — doar 19%, iar după 5 ani — numai 4%.

Concurentul fraților Petersson

La 80 (și ceva!) de ani, de-a curmînd vîrsta al gazetarilor sportivi din lume, Torsten Tegner, fostul director al cotidianului suedez „Idrottsbladet”, nu ezită, după cum se vede în fotografie, să finalizeze o bicicletă de cursă, susținut la plecare de unul din celebrii frați Petersson. Pe colegul nostru T.T. (într-una cu care este aliat în Suedia) l-am

GALOP DE SĂNĂTATE

La Frankfurt am Main, vîrstnicii nu alegeau cel 50 m pentru vreun premiu — de altfel nici nu există cronometre — ci din pură plăcere pe care o oferă cursa, inclusiv „galopul de sănătate”.

286 ani pe 4 culoare!

Imagine de la o alergare neobișnuită care a avut loc la sediul Clubului atletilor veterani din Northben, Surrey, Anglia. Ineditul întrecerii constă în faptul că vîrsta celor patru concurenți totalizează nu mai puțin de... 286 ani! Pe culoarul din stînga se află fostul campion de sport al Africii de Sud, din 1904, Duncan McLeslie. În vîrstă de... 81 de ani, tată a șase copii și bunicul a 17 nepoți.

Cîștigătorul cursei de 1000 m este Norman Martin, în vîrstă de... 67 ani (cu un membru cotizat). Alergătorul cu numărul 16 este Tom Wood, de 80 ani și, pe ultimul loc, un membru cotizat, „mezinul” comunei, de 37 de ani.

DECEMBRIE LUNA CADOURILOR

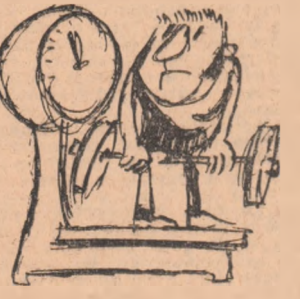

Vreți să oferiți cel mai potrivit cadou? Sătuiți-vă cu Moș Gerilă.
De la 1 decembrie, răspunde zilnic, între orele 10 — 20, la telefonul 14.92.05 14.00.75

Magazinele vă oferă un larg sortiment de cadouri: Dulciuri — băuturi — jucării — cosmetice — ceasuri — gablonzuri — confecții — tricotate — lenjerie — încălțăminte — marochinării — articole de sport. (3032)

răspunde Jon Poștașu

MIHAI VLĂDULESCU, CO-MUNA FLIPET. „Doi haltero-

filii ridică aceeași greutate. Care dintre ei este declarat „învîgător”? Cel cu o greutate corporală mai mică.
DUMITRU SAVU, TURNU SEVERIN. Ne întrebăm cînd a luat start echipei de fotbal „Dinamo București”? Este o problemă, încă,

controversată. Însuși clubul se socoțeste mai... tînăr decît este în realitate (din cochetărie?). În timp ce reputatul statistician Frederic Moises, pornind de la o informație potrivit căreia U.T.A. ar fi singura echipă care a luat parte la toate cele 23 de campionate postbelice (este socotit și cel în curs) spune că trebuie să fie clar, o dată pentru toată lumea, că și Dinamo București a participat la aceste 23 de ediții de pînă război, dar că, la prima ediție (1946-47) avea încă denumirea de Ciocanul”. Nu mai este cazul să eludăm un adevăr din trecut: fotbalului nostru. Dacă nu recunoaștem că Dinamo București este urmașul lui Ciocanul, nu putem fi de acord nici cu afirmația că Dinamo, luînd parte la 22 de ediții, a susținut 522 de meciuri. De ce? Fîndcă Dinamo a început și campionatul 1947-1948 tot sub numele de Ciocanul și l-a continuat așa, după un interval de timp de 24 de meciuri, pînă la 10 aprilie 1948. Numai ultimele 6 meciuri sînt susținute sub numele de Dinamo A.”

ION A. ENCIĂ, BUCUREȘTI. Poarta echipei noastre, în primul meci cu Spania, a fost apărată de Ștecu. Tîind seama d. scor, 0-6, nu știu dacă „apărat” este termenul cel mai potrivit!

DUMITRU FLOREA. Iată tînerul fotbalistic în divizia A al lui Costică Marinescu: Undrea

Tricolor — Carmen — Jiul — Dinamo București. El a fost unul dintre cei mai buni jucători pe care l-a dat fotbalul nostru.

ION CRISTESCU, PITEȘTI. Violeta Mateianu își va face reîntrearea, la primăvară. Mai greu îmi este să vă spun unde: la Progresul unde este încă „legitim”, sau la Universitatea Cluj?

AUGUSTIN POPESCU, SIBIU. Titlul de maestrul al sportului nu se acordă, cum credeați dv., prin simplitate... impresie. Primește acest titlu numai sportivul care a îndeplinit una din normele prevăzute în regulamentul de clasificare, la sportul respectiv. Dv., înainte de a pune mîna pe condei și a acuza „redacția și C.N.E.F.S. de... favoritism”, trebuia să cereți informații. Eventual, chiar mie. Au fi aflat atunci că Dan Coe a primit cu mult timp în urmă titlul de maestrul al sportului. La fel, și Lușescu.

MARIUS POPOVEI, LIMSOARA. I. Sînt un mare simpatician al clubului Steaua. Am trimis vreo două-trei scrisori clubului, în care am cerut să fiu primit ca membru cotizat. „Nu am primit nici un răspuns”. Să vorbesc cu cei de la Steaua. Poate mă angajează pe mine să răspund la scrisori! 2. Îmi cereți un vagon de date despre TOTI jucători din lotul de fotbal al Stelei, pentru caietul dv. Să lămurim lucrurile: cine întocmescetele? Dv. sau eu?

LUDOVIC DENES, BAIA MARE. Nu vă pot spune dacă la numărătoarea celor 1000 de goluri ale

lui Pele s-a ținut seama numai de cele înscrise în meciurile oficiale sau au fost luate în considerație și punctele marcate în partide amicale. N-ăș putea garanta nici că cele 1000 de goluri au fost bine... numărate. Oamenii sînt tentați de multe ori să atribuie celebrităților virtuți suplenimentare. Credenți că toate replicile de mare spirit preluate ca fiind ale lui Shaw au aparținut într-adevăr marelui umorist irlandez? Dar, avînd marca „Bernard Shaw”, ele au avut un și mai mare răsnet.
Ilustrații: N. CLAUDIU

— Dacă-i știți colega, ce comod și practic este rucsacul ăsta cu cadru metalic, produs de Combinatul 1 Mai — Satu Mare... (2929)

